

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Rómeó és Julia a III. erkély
negyedik sorából*

Forrás:

Új Nemzedék

Osztályozás

Tárgy

792

Hely

Nemzeti Színház

Idő

1925

Személy

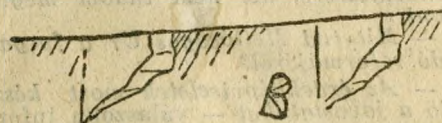
Rómeó és Julia a III-ik erkély negyedik sorából

— Az Új Nemzedék tudósítójától. —

Az ember véletlenül jön rá a legügyesebb dolgokra, mert ki a csuda gondolná, ha soha nem ült a Nemzeti Színház harmadik emeleti oldalerkélyén, de még ott is a hátsóbb sorokban, hogy micsoda hallatlan szenzációkban van része esti félnyelctől egészen tíz óráig. Lát pedig fej nélkül le-föl szaladgáló embereket. Noha nincs fejük, mégis igen érthetően beszélnek, majd része van még nagyobb csudában is: az ember csak a derekáig tart, a mellkasa, a nyaka, a feje teljesen hiányzik és a szörnyű módon megcsontított test mégis mozog, ugrándozik, águl, sőt táncol. Sok minden egyéb gyönyörűség akad még és valóban a véletlen, amely mindezekhez hozzájuttatott, igazán szerencsésnek mondható.

A harmadik emeleti oldalerkély természetesen nem tartozik az elsőkelő helyek közé és annak megfelelően a helyárak is olcsók, ami viszont azt a körülményt vonja maga után, hogy a közönség... Nos a közönség az intelligencia sorából kerül ki. A tizezer koronás helyár vonja ide a háború igazi áldozatait, akik nem tudnak ellenni kultúra nélkül, többre pedig nem futja. Még nem kezdődött az előadás, de hogy valami nagy látványosságban idefönn nem lesz része senkinek, az már abból is kiderül, hogy a vasfüggönyből mindössze negyedrésnyi látható. Az öreg rókák, akik évek óta látogatói a Nemzeti Színház harmadik emeletének, aszerint váltanak jobb, vagy baloldalra jegyet, hogy milyen darab megy. Shakespeare-előadásokra határozottan a jobb-oldal alkalmasabb, mert a legfontosabb jelenetekben a főszereplők legtöbbször a szemközti, tehát a baloldalon játszanak. Nekem tehát ha-

tározottan szerencsém volt és hogy a kakas-fültre állandóan ugyanaz a közönség jár, az már abból is kiderül, hogy a mi oldalunkon minden hely foglalt, míg szemközt csak a járattalok ülnek, meg a szerencsétlenek, akik a jobboldali jegyekről lecsusztak.

Ha Shakespeare legbuzgóbb hívét kellene megmintáznom, úgy azt a harmadik emeleti törzstagot választom, aki a viszonyok tökéletes ismeretében jobb hely hiányában a baloldalra is megváltotta a jegyét.

A vasfüggöny még mindig nem mozdul. Idefönn mindenki piros és mindenki magával hozott narancsot eszik, vagy legalább is vizet iszik, mert szörnyű a meleg.

(Köt. v. füz.) (

A ruhatár meglehetősen üres. Mindenki igyekszik a nézőtérre bementeni a télikabátját nemcsak spórolás okából, de azért is, mert a kabátot maga alá gyömöszi az ülésre, így magasabbra kerül és jobban láthat. Két nő a közvetlen szomszédom. Ma vannak először a harmadik emeleten. Kényyszerűségből most is, mert nem kaptak jobb helyet.

— Micsoda tolongás lesz ott, idefönn meg üres a ruhatár! — soppánkodik kettőjük közül a kövérebb.

— Butaság volt! — feleli meggyőződéssel a sovány.

Hja, ha az ember a harmadik emeleten ül, de a világgal mégis azt akarja elhitetni, hogy ő földszint elsősorban volt — ennek megvan a szabott ára.

Elöttem két nő beszélget.

— Én ide járok, mert a postán vagyok és többre nem telik. Még ha ritkábban jönnek, de én minden héten háromszor is itt vagyok.

— Én is a postán vagyok, de az igazgatóságnál. Ma, sajnos, későn érkeztem és nem kaptam jobb jegyet.

Mindenki megindokolja, miért ül a harmadik emeleten.

Kezdődik. A vasfüggöny közeledik felénk, vagyis, amint a földszintiek mondják, fölmegy. Már inog a zöld függöny is. Most nagy az izgalom. Mindenki mozog, feszeng a széken, sőt izez sok akad ott.

Hiába a kíváncsiság. Allni csak a hátsó sorban szabad. Elhangzik a rossz vicc:

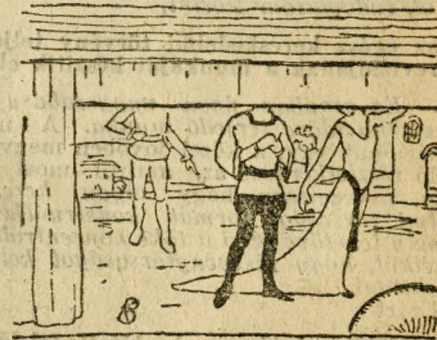
— Minek jön színházba, ha látni akar? Nevetnek, de hirtelen e nemul minden száj. A színpadon megkezdődött az első jelenet.

A beszéd csudálatos tisztasággal hangzik föl a magas régióba, ellenben látni nem lehet semmit. Az első jelenetek javarészt a színpad közepetáján peregnék le, a harmadik emelet részére tehát az öltözék, az arcjáték, a deklamáció fénye teljesen elvész. Nem is sejti, hogy miféle az, aki beszél, már persze csak az, aki kevésbé járatos, de csodálatos módon, akik idefönn ülnek, ha nem is látnak, mégis tudnak mindent.

Minden színészt megismernek a hangjáról és a hang színéből még azt is kitalálják, hogy jó diszpozícióban játszik-e ma este a művész.

Apróbb, zavaró momentumok folyton akadnak. Valaki nem tudja legyűrni a kíváncsiságát és hogy valamit mégis lásson, föláll és előre hajol.

— Leülni! Leülni! — piszognak rá a mögötte ülők és a szerencsétlen megadja magát a sorának.

nemlátók helyzetéből igen sok humoros helyzet adódik. A második fölvonásban Rómeó és Julia páros jelenete még elég szerencsésen alakult a helyzet. *Rómeó is látható, meg Julia is, de mind a kettő csak a nyakáig, feje egyiknek sincs.* Most azután Julia mondja a színpadon:

— Tudod, hogy arcom sűrű éj földi,
Másképp szemérempir futná el azt

és ez már tökéletes illuziót ad, mert bizony *Julia arcát minden éjszakánál tökéletesebben földi a színpad szegélye.*

Már jóval fonyarabban hat a negyedik fölvonásban a Julia koporsója fölött való jelenet. Nemhogy Juliából, de még a koporsó csücskéből se látni semmit, sőt a koporsó mellett álló Capulet és Paris gróf se látszik csöppet sem és így pereze, amikor Capulet így biztatja a véle-gényjelölt Paris grótot:

— Fiam, a nász előtti éjjelen
Aráddal a halál hált! *Itt van im,*
Nézd, a virág haláltól törve le.

A harmadik emeletiek hiába meresztgetik a szemüket: nincs módjuk meggyőződni róla, hogy *ott van-e Julia és nem láthatják, Paris gróf miképpen nézi a halott aróját.*

Néha azonban a derékban elmetélve jelennek meg a derék színészek és igen csudálatos látvány, hogy kettéfűrészelt állapotukban még képesek hangot adni, mozogni. A párbajjelenetből csak *Mercutio* cipője látszott, viszont megesett, hogy a színész szavait a rivalda szélén kezdte és így egész figurát mutatott, de szavai közben a színpad belsejébe igyekezett és *mire a szavallata közepére ért, bár még hangzott a beszéde, úgy eltűnt, mint a kámfor.*

Azonban nem zúgolódik senki. A törzspublikum már megszokta, hogy a fülével kell végigélnie az előadást, de annál elégedetlenebb volt a két, állítólag kényszerűségből fölvetődött nő.

Ott elégedetlenkedtek hátul, a várakozás miatt új méreggel a szívükben és megszólal a